

— Mi se par excelente. Cea de la București și-a început studiile sub îndrumarea regretatului Octavian Cobescu. Spectacolele de sfârșit de an ale acestor absolvenți, realizate în cadrul studioului Institutului, mă interesează atât de mult încât ele vor fi preluate de noi ca atare, cu mici completări și adaptări în măsura în care va fi nevoie, astfel încât stagiunea se va deschide la Sfântu Gheorghe, în ceea ce privește repertoriul în limba română, cu un număr important de spectacole, chiar la 15 septembrie. Cred că un asemenea nucleu de tineri poate să înnoade firul unei tradiții întemeiate, în urmă cu mai mulți ani, la alte teatre, de clase de teatru care și-au păstrat coeziunea și „în producție“.

— **Vă gândiți probabil la Piatra Neamț...**

— Desigur, dar nu numai. Mă gândesc și la Craiova, mă gândesc la Cluj și, în sfârșit, la secția înființată la Suceava... Cred cu tărie în necesitatea ca tinerilor să li se dea prilejul să-și găsească confirmarea vocației în cadrul unor asemenea experimente.

— **Cum s-a muncit pentru aceste două premiere inaugurale ?**

— Într-un timp record : am putea spune, 24 de ore din 24. În orice caz, însufleteți de gândul că trebuie să dăm naștere acestui vlăstar al teatrului.

— **Sinleți o personalitate a teatrului, binecunoscută actorilor și publicului din județul Covasna. Chiar în toamna anului trecut, ați obținut cu spectacolul Timp și ade-**

văr de Eugenia Busuioceanu, lucrat cu trupa maghiară, Premiul special al Juriului la Festivalul de teatru contemporan de la Brașov. Venirea dumneavoastră la Sfântu Gheorghe nu s-a realizat deci, ca să spun așa, pe un teren necunoscut.

— Este adevărat. M-a atras, de altfel, ideea de a mă stabili pe teritoriul Covasnei. Colaborarea mea de 17 sau 18 ani cu acest teatru mi-a adus multe satisfacții profesionale. Instituția a funcționat excelent și a evoluat. Mă bucur că acum această scenă își poate împlini vocația de a găzdui actul artistic creat și în limba română și în limba maghiară.

— **Vorbiți-ne de primul repertoriu al secției române.**

— Mi se pare un repertoriu promițător. În afară de „zestrea“ absolvenților (spectacole de absolvire, despre care am amintit), ne-am gândit să investigăm problematica ce-l frământă astăzi pe spectator, aducând tenta necesară de seriozitate și responsabilitate. Vom pune în scenă încă două premiere absolute. Hoțul sentimental de Tudor Popescu și o dramă după Adela de Ibrăileanu. Dată fiind structura colectivului, ne vom orienta în general către piese pentru tineri, cu tineri ; ne-am oprit deocamdată la Cădere liberă, de Colin Mortimer, un text de neîndoiește importantă tematică. De asemenea, din toamnă vom începe repetițiile la Nota zero la purtare de Octavian Sava și Virgil Stoenscu.

Convorbiri realizate de
Mircea RAREȘ

Tinerețe

Printre evenimentele ce au marcat această „primăvară teatrală“ de la Sfântu Gheorghe, prolog al activității noii secții române a teatrului, se înscrie la loc de cinste prezența studenților de la Institutul de teatru „I. L. Caragiale“ din București. Cele trei spectacole oferite de ei au confirmat valoarea școlii românești de teatru, datorată, pe de o parte, personalităților artistice care alcătuiesc corpul didactic, pe de alta, talentului, rîvnei și bunei pregătiri a studenților.

Piese jucate cu acest prilej — Asta-i ciudat ! de Miron Radu Paraschivescu (devenită musical prin contribuția compozitorului Laurențiu Profeta și a lui Eugen Rotaru), Platonov de A. P. Cehov

și Matca de Marin Sorescu — le oferă studenților posibilitatea deplinei afirmări, prin partiturile extrem de diverse și de colorate, realizate fiecare în altă cheie, cu alte rezonanțe. De la lumea interlopă ce populează mahalaua bucureșteană în perioada interbelică, lume oscilând între candoare și lipsă de scrupule, din piesa lui M. R. Paraschivescu, la contradictoriile personaje cheviene, cu indoielele, răbufnirile, pasiunile lor refulate sau dezlănțuite, nimicnicia sau ambițiile ridicole, micile drame mari ale existenței umane, și încheind cu metafora luptei omului cu stihile naturii, încărcată de profunde semnificații filosofice privind nașterea, viața și moartea, din piesa lui Marin So-

rescu, realizatorii spectacolelor prilejuate tinerilor interpreți intruchipări remarcabile. Dincolo de talent și de pasiune se întrecăd seriozitatea, maturitatea gândirii, spiritul de echipă. Pentru că această clasă a regretatului mare actor care a fost profesorul Octavian Cotescu, îndrumată acum de profesorul-asociat Gelu Colceag (șeful catedrei de Artă actorului și a regizorului, prof. Ion Cojar), este o mică trupă de teatru, armonios compusă, intrunind o diversitate de tipuri și capabilă să se exprime într-o unitate stilistică.

Iată, de pildă, această fermecătoare Maria Eremia realizând în Asta-i ciudat! o colorată Mangelica, neașteptată în reacții, cinică și totodată înclinată spre lirism, pentru ca în Platonov să ne ofere o gravă și pasională Sofia Egorovna, dăruindu-se fără rezerve și izbucnind apoi nestăpânit. Iată-o pe Oana Ștefănescu, în Floricica lui M. R. P., fiecare gest grăind cit o mie de cuvinte, în aristocrata văduvă Voinițeva din Platonov, împletindu-si demnitatea cu dragostea neîmplinită, și în Irina din Matea, simbol al maternității și continuității, înfruntând stihia nu numai cu admirabil curaj, ci și cu umor. Iată-o pe Teodora Mareș, în agerul și întrepridul Băiat de prăvălie, dar și în neînsemnata Sasa, cea Aleksandra Ivanovna căreia lecția vieții îi redă demnitatea de femeie. Iată-l pe Claudiu Stănescu, „mărdeiaș, giolar și hoț” în Șarpe (Asta-i ciudat!) și chinut de îndoieli, de tragică neputință și lucid autodispreț în Platonov. Iată-i pe Ionel Mihăilescu (în două compoziții la antipozii — Broască și Serghei Pavlovici Voinițev), Lueian Nuță (Patronul, apoi hoțul de cai, Ostip), Florin Chiariac (Domnul — apoi Nikolai Ivanovici Trilețki), Marius Bindea (Comisarul — apoi Iakov), cărora li se adaugă, în cali-

tate de colaboratori-invitați în reprezentatie, Constantin Drăgănescu de la Teatrul „Bulandra”, Constantin Cotimanis de la Teatrul din Sfintu Gheorghe și Marian Rilea de la Teatrul de Comedie, precum și studenți ai altor clase — Ștefan Lenkisch, Angel Rababoc, Cornel Scripcaru, remarcabili prin sinceritate și dăruire.

Faptul cel mai important a fost însăși întâlnirea acestor tineri cu minunatul public din Sfintu Gheorghe. O undă de căldură căreia dinspre scenă spre sală și dinspre sală spre scenă, amplificându-se cu fiecare spectacol. Spectatorii i-au primit și i-au primit fără rabat, cu exigență, dar și cu înțelegere, bucurându-se de succesul lor, îngăduindu-le să-și câștige deplina încredere în actul artistic pe care îl oficiau.

Se preconizează ca acest grup aflat în pragul absolenței să fie repartizat la Teatrul din Sfintu Gheorghe. Experiențe similare s-au soldat cu reușite depline: așa s-a născut excelentul teatru din Piatra Neamț, așa a primit Teatrul Național din Craiova infuzia de tinerete marcată prin memorabile succese, așa a luat ființă, cu mulți ani în urmă, secția maghiară a Teatrului de Stat din Baia Mare, ce funcționează azi la Satu Mare, colectiv cu un palmares deosebit de bogat. De ce nu s-ar continua o asemenea experiență fertilă?

Garanția deplinei valorificări a posibilităților acestui tânăr colectiv o constituie prezența, ca șef al secției române a Teatrului din Sfintu Gheorghe, a multilateralului creator de spectacole care este Constantin Codrescu. Să-i așteptăm, deci, pe tinerii actori, în cel mai tânăr teatru românesc din țară.

Mihai CRIȘAN

CALEIDOSCOP

La Teatrul „Ion Creangă”, se apropie de 250 de reprezentări spectacolele Mary Poppins și Nota zero la purtare. În apropierea cifrei 300: Pinocchio, Un tânăr printre alții, Albă cea zăpadă și cei șapte pitici.

Spațiilor expoziționale oferite de Teatrul Mic, Teatrul „Ion Creangă”, Teatrul „Tândărică” li s-a adăugat în ultimul timp

foaierea sălii „Amfiteatru” a Teatrului Național; aici a fost găzduită expoziția de pictură a lui Augustin Costinescu, prezentând în limbaj plastic cele „Umsprezece elegii” de Nichita Stănescu.

Afișul „Confluențelor artistice” al Ateneului Român s-a îmbogățit cu un admirabil „Recital Nichita Stănescu”, interpretat de

actrița Olga Bucătaru în cadrul concertului formației „Hyperion”.

O frumoasă inițiativă a Muzeului Satului, de a organiza întâlniri ale personalităților originare din anumite zone ale țării, care trăiesc și muncesc în București, a dat prilejul actorilor Silviu Stănculescu și Traian Stănescu să recite în compania bănușenilor.